

Organisationsegoism

Organisationsegoism är när en grupp bjuder in alla till sin verksamhet istället för att söka samarbete, allianser och koalitioner med andra organisationer.

I morse, 1 maj, hängde jag på Järntorget. Därifrån utgår olika vänstertåg i Göteborg. Jag pratade med en kvinna som stod vid bokbordet för Svenska Kvinnors Vänsterförbund, vilka tog sitt namn 1931. Förutom det förlegade nationalistiska namnet är det en intressant organisation som kopplar kvinnorörelse, vänster och solidaritet.

Hon var starkt kritisk till civil olydnadsgruppen Ofog som hon menade var organisationsegoister. Jag blev mer intresserad av hennes begrepp än av hennes kritik mot Ofog. Jag frågade ifall jag fick använda hennes namn men hon ville hellre att jag lyfte fram Svensk Kvinnors Vänsterförbund.

Så här förklarade hon organisationsegoism:

1. Bjuda in alla att delta i sin aktion eller sin verksamhet.
2. Undvika samarbete och samtal med andra organisationer förutom några utvalda upplysta och medvetna likatänkande.
3. Undvika att fråga ifall ens aktioner förstör för andra organisationers kamp.
4. Lansera sig själv som representant för kampen, exempelvis som Motståndsrörelsen.

Politisk förändring kräver allianser

Ifall politisk förändring uppstår som smittor när organisationer härmar varandra så blir organisationsegoism en politisk återvändsgränd. Det blir sektaristiskt och självupptaget. De politiska uppfinningarna som organisationen skapar stängs inne i organisationen istället för att smitta av sig till andra organisationer.

Judith Butler menar att motstånd och folkliga rörelser behöver skapa skillnader snarare än identitet. Organisationer som arbetar för solidaritet, feminism, rättvisa, politisk förändring behöver samarbeta i allianser. Att organisera sig autonomt skulle vara en återvändsgränd.

Konflikter bryter organisatorisk individualism

Kritiken mot individualism blir ibland alltför individualistisk. Judith Butler kritiserar dessutom organisationers individualism. Även politiska rörelser och motståndsgupper är beroende av samarbete och ömsesidig hjälp.

Istället för en klasskamp eller kvinnokamp som skapar enhet visar Butler att möjligheten till verklig förändring finns i kamp som producerar skillnader och konflikt, alltså även mellan de som kämpar med varandra.

”Tvärtom fortsätter jag, i Laclaus och Mouffes fotspår, att argumentera att antagonism håller alliansen öppen och suspenderar idén om försoning som ett mål.” Det som håller en allians mobil är ”det kontinuerliga fokuserandet på de maktformationer som överskrider den strikta definitionen av identitet tillämpad på dem som är inkluderade i alliansen.”[1]

Konflikt och antagonism kan därmed bli kreativt. Det hindrar motståndet från att kollapsa in i enhet, identitet och autonomt självorganiserande.

”Gemenskap av medvetna” skapar politisk sektarism

Det är inte rätt ideologi eller rättfärdigt leverne som gör en organisation radikal utan snarare fel ideologi och orättfärdigt leverne.

Kamp för rättvis fördelning av resurser och politisk förändring innebär alltid samarbete med dem som har fel, med dem som inte är så ’upplysta som en själv’. Krav på ett upplyst medvetande skulle göra både motstånd och socialt liv tillsammans omöjligt.

Per Herngren

2013 05 01, version 0.1

Fotnot

[1] Judith Butler, *Krigets ramar – När är livet sörjbart?*, Hägersten: Tankekraft förlag, 2009, s 138.

Referens

Judith Butler, *Krigets ramar - När är livet sörjbart?*, Hägersten: Tankekraft förlag, 2009

Per Herngren, [Allianser av olikhet istället för identitetspolitik - Judith Butlers ickevåld V](#), 2011.